

«Δεν έχει πια την ίδια αξία να είσαι γονιός...»

/ Γνώμες

Ο δρ Τόμας Σομπότκα, επικεφαλής του Ινστιτούτου Δημογραφίας της Βιέννης, επισημαίνει σε συνέντευξή του στην εφημερίδα «Καθημερινή» (15/16 Αυγούστου 2026), ότι «δεν έχει πια την ίδια αξία να είσαι γονιός», και τονίζει ότι η πολιτική τού να δίδονται οικονομικά κίνητρα δεν έχει μακροπρόθεσμο αποτέλεσμα, καθώς το κόστος ανατροφής των παιδιών παραμένει τεράστιο, τόσο σε χρόνο όσο και σε πόρους».

- Του Πρωτοπρεσβύτερου Θεμιστοκλή Μουρτζανού (Δρ. Θεολογίας)

Αυτό δεν σημαίνει ότι δεν χρειάζεται ενίσχυση η απόφαση των οικογενειών να κάνουν παιδιά, η στέγαση, οι γονικές άδειες και στους δύο γονείς, τα εισοδήματα που αναπληρώνονται όταν ένας γονέας πρέπει να μείνει στο σπίτι για να μεγαλώσει το παιδί του. Όμως το πρόβλημα είναι αξιακής προτεραιότητας.

Έχει ενδιαφέρον η θέαση αυτή, ιδίως για την ελληνική κοινωνία, η οποία πορεύεται

στην ίδια ευρωπαϊκή λογική, ότι στην ανταγωνιστική πραγματικότητα που έχουμε κτίσει, στο όραμα της ατομικής επιτυχίας με καλό εισόδημα και επαγγελματική αποκατάσταση, η γονεϊκότητα δεν μπορεί να είναι προτεραιότητα, καθώς υπάρχει και αρνητική εικόνα με τις ευθύνες που ένας γονιός καλείται να αναλάβει απέναντι στο παιδί του. Γι' αυτό και η όποια συζήτηση για το δημογραφικό πρόβλημα, δεν μπορεί να μπει στο βάθος του, αλλά περιορίζεται στην υλιστική πλευρά του πράγματος, στην οικονομία, η οποία ταυτίζεται με την ευτυχία.

Η Εκκλησία απευθύνει εκκλήσεις στους νέους να ξαναδούνε το θέμα. Κάτι τέτοιο όμως προϋποθέτει αλλαγή νοοτροπίας. Απόφαση ότι η ευθύνη δεν είναι απευκταία, αλλά δίνει δύναμη και κουράγιο στον άνθρωπο να ξέρει γιατί ζει. Να έχει στόχο που ξεπερνά το παρόν. Ότι το επάγγελμα προφανώς διαδραματίζει μεγάλο ρόλο στη ζωή του ανθρώπου, αλλά από αυτό κάποια στιγμή θα πρέπει να παραιτηθούμε. Από τα παιδιά δεν παραιτείσαι, διότι, όσες δυσκολίες κι αν έχει η σχέση μαζί τους, υπάρχει το δώρο της αγάπης, η έγνοια, η προσευχή, η χαρά και η λύπη, το μοίρασμα, η ελπίδα, η διαδοχή που γεμίζουν τη ζωή, ακόμη κι αν φέρνουν και οδύνες.

Ιδίως το ζήτημα της διαδοχής της γενιάς είναι πολύ σημαντικό. Ο εγωκεντρικός άνθρωπος θεωρεί πως η ζωή του αξίζει καθαυτή και ότι δεν χρειάζεται να παραταθεί στα πρόσωπα κάποιων άλλων, ακόμη κι αν αυτά είναι σπλάχνα του. Αναζητεί στην τεχνολογία μια ψευδοαθανασία, ιδίως αν έχει χρήματα, μια και ο πλούσιος του καιρού μας τείνει να πιστέψει πως αν καταφέρει και συνδέσει τον εγκέφαλό του με μία μηχανή καταγραφής των σκέψεων, των συναισθημάτων, των αντιδράσεών του, θα μπορέσει όταν το σώμα του δεν θα αντέχει, να μεταφυτευθεί σε ένα καινούργιο τεχνητό σώμα, για να ζήσει εις τον αιώνα, σαν να είναι ο άνθρωπος υπολογιστής. Οι πολλοί μένουν στο «φάγωμεν , πίωμεν, αύριον γαρ αποθνήσκομεν» ως αντίληψη ζωής. Γι' αυτό και όσοι έχουν τη δυνατότητα να παρέχουν εργασία σε νέους ανθρώπους σκέπτονται μόνο το δικό τους κέρδος, τους εκμεταλλεύονται, χωρίς να νιώθουν ότι λιγότερα κέρδη μπορούν να βοηθήσουν την κοινωνία, εκτός από την ανανέωση του δυναμικού της, να αναπτυχθεί και οικονομικά σε βάθος χρόνου.

Ας ενθαρρύνουμε τη νεώτερη γενιά να επενδύσει στην αγάπη και στο μοίρασμα. Οι παλαιότεροι έκαναν περισσότερα παιδιά, χωρίς να νοιάζονται για τις ανέσεις. Ήταν διότι τα παιδιά ήταν και κοινωνική καταξίωση, εκτός από προσωπική χαρά. Και ένιωθαν υπεύθυνοι γι' αυτά. Μπορεί οι σχέσεις του ζευγαριού να μην ήταν ειλικρινείς, όμως υπήρχε περισσότερη κοινωνική λογοδοσία. Κάπου πρέπει να ξαναβρούμε την ισορροπία ανάμεσα στην κάλυψη των προσωπικών θέλω και την ομορφιά της αγάπης που αναπληρώνει ό,τι λείπει.

Πηγή: pemptousia.gr